

Mi a feltétele annak, hogy kijelentést kapjunk az Úrtól?

Radu Gavriluț

Elhangzott: 2020. november 18-án, Nagyváradon.

Azon gondolkoztam, hogy a Bibliában megfigyelhetjük, Isten hogyan szólt az egyes emberekhez, ők hogyan válaszoltak Isten hívására, és utána hogyan követték Őt. Sokszor megkérdezik tőlem, és magam is meg vagyok győződve, hogy nekünk is óriási szükségünk van arra, hogy kijelentésünk legyen az Úrtól.

Legutóbb, amikor Péterről olvastunk, láttuk az ő különböző reakcióit, hogyan válaszolt, és hogyan beszélt olyan dolgokat, amiket Isten nem mondott neki. De az embernek nagyon gazdag a képzelete, és vágyik arra, hogy tegyen valamit az Úrért. Pétert pedig annyira lenyűgözte, amikor ott a hegyen meglátta Mózeszt és Illést – akik nem akárhány voltak, hanem két jelentős személyiség az Ószövetségből; egyik a törvényt képviselte, a másik a prófétákat. Péter pedig így szólt: „Uram, szeretnék három hajlékot építeni!” Mire az Úr: „Péter, ki mondta neked, hogy építs három hajlékot?” Valahányszor pedig az Úr így szólt hozzá, Péter megláthatta: ez én vagyok, ez nem az Úr. Az Úr nem mondta nekem, hogy készítsek három hajlékot.

Hatalmas dolog ez, hogy valóban láthassunk, és megláthassuk: ez én vagyok, és nem az Úr. Mert a Bibliában meg van írva: „Minden, ami nem hitből van, bűn az.” Nagyon sok olyasmit teszünk, amiről azt hisszük, hogy jó, de csak ami hitből van, az lesz elkönyvelve Istennél. A többi nem csak hogy haszontalan, de bűn is.

Arra gondoltam, hogy az Úr irgalmas Isten. Az Ószövetségben ezen a néven jelentette ki magát. Nem három Isten volt, hanem egyetlen Isten, aki több oldalról mutatkozott meg. Az egyik, hogy Ő Ábrahám Istene, egy másik, hogy Ő Izsák Istene, egy harmadik pedig, hogy Ő Jákób (Izrael) Istene. De ez a három együtt jár! Arra gondoltam, hogy milyen csodálatos Isten, a mi Atyánk, aki mindig megteszi a kezdő lépést irányunkban. Amikor a dolgok egyszer csak megrekednek, amikor valami nem olyan jól megy, akkor a kegyelemben gazdag Isten azt mondja – Efézus 2,4-5 –: „de az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal”. Ez senki másnak, mint Istennek, az Atyának a kezdeményezése volt. Ez, amiről itt szó van, nagyon fontos, de az Úr a mi mindennapi életünkben is közbelép, hogy a dolgokat előremozdítsa. Nagyon jól tudja, hogy milyen sérülékenyek vagyunk, és ezért elkezd cselekedni. Nagyon szeretem ebből a szemszögből nézni Istent mint Atyát. Milyen egy Atya? Valóban olyan valaki, akinek gondja van mindenre. Ő a család feje, Tőle indul ki minden dolog.

Ha a másik szemszögből nézem, és úgy látom Őt mint Izsák Istenét, azt is nagyon szeretem, mert Izsák arról beszél, hogy Isten az, aki adott mindent a mi számunkra Jézus Krisztusban. Efézus 1,3: „Áldott legyen az Isten és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden szellemi áldással a mennyekben a Krisztusban.” Bűnbocsánatot adott, életet adott, megigazított, megszentelt, megdicsőített. Mert Nála nincs idő, Ő valóban befejezetten látja a munkálatot. Isten, aki munkálkodik, aki megáld, aki tulajdonképpen megáldott minket minden szellemi áldással a mennyekben a Krisztusban. Nagyon szeretem ezért Izsák Istenét.

De több helyen is olvassuk azt a Bibliában, hogy „félelemmel és rettegéssel.” Például a Filippi

2,12-ben: „annakokáért, szeretteim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket.” Milyen félelemről van itt szó? Miért kell rettegéssel? Ha csak Izsák szemszögéből nézzük, akkor Isten már megáldott minket, nem ezután fog megáldani. Mi már meg vagyunk áldva! De ha Jákób szemszögéből nézzük, akkor ez a két szó, amely többször is megtalálható: félelemmel és rettegéssel, arról szól, hogy ez a félelem nem egy rabszolga félelme, hanem itt az Isten iránti tiszteletről van szó. Sokszor hallottam egyeseket könnyelműen beszélni Istenről. Tisztelet! De mit jelent ez: rettegéssel? Egy életen át munkálkodott Isten Jákób életében, hogy Izráellé váljon. És tudjátok mit mond a 73. zsoltár? 73,1: „Bizony jó Izráelhez az Isten.” Izráel azt a Jákóbot jelenti, akinek az életében Isten elkezdett munkálkodni. És ezt a munkálatot, ami Jákóbban végbement, nevezhetnénk a Szent Szellem fegyelmezésének. A „rettegéssel” arra vonatkozik, hogy legyünk tudatában, hogy kik vagyunk mi.

Ahogy az elején is utaltam rá, sok testvér megkérdezi: Mi a feltétele annak, hogy kijelentést kapjunk az Úrtól? Mert kijelentés nélkül az ember semmit nem lát. Mondasz valakinek valamit, megfeddsz valakit, de csak azért, mert azt hiszed, hogy így kell tenned. Te magad levonsz egy következtetést, hogy biztosan így kell tenned. Nem biztos! Csak akkor biztos, ha az Úr mondta neked, hogy ezt tedd.

Mi a feltétele annak, hogy kijelentést kapjunk az Úrtól? Vannak valamilyen speciális feltételek, vagy valamilyen általános feltételek? Testvérek, tudjátok, szerintem mi a legfontosabb dolog ebben a tekintetben? A dicsőség Istene megjelent Ábrahámnak Ur városában, és igen jelentőségteljes szavakat mondott neki: „Menj ki innen” – ő pedig kiment. Igaz, tétovázott valamennyit, és nem értette meg teljes mértékben Isten elhívását, de nem ez volt a probléma; itt arról volt szó, hogy hallgat-e az Úrra. Ő pedig engedelmeskedett. Hosszú utat tett meg, azután sokáig Háránban maradt, míg apja, Táré meg nem halt. Akkor pedig Úr újra közeledett hozzá. Mi a feltétele, hogy az Úr kijelentést adjon? Az, hogy engedelmeskedjünk, ha Ő mond valamit. Másképp nem ad kijelentést. Ha valaki úgy éli le az életét, hogy a saját utáiban jár a saját kedve szerint, nem lesz része kijelentésben.

Testvérek, kijelentés nélkül nincs semmi, kijelentés nélkül nem értünk semmit. Mert vannak dolgok, amikről azt *hiszük*, hogy értjük. Sok mindenről beszélünk, és azt állítjuk, hogy van látásunk róla. Van látásod a gyülekezetről? Igen, megláttam, mit jelent a gyülekezet! Sok testvértől hallottam már ezt. De tudjátok, legelsősorban mit jelent, hogy meglássuk a gyülekezetet? Meg kell látnunk a Főt, Krisztust. Krisztus a Fő. Ő a gyülekezet Feje, nélküle nincs gyülekezet. Hogy ismerjük Krisztust mint Urat. Ha nincs kijelentésünk, nem kapunk semmit, és nem értjük. Testvérek, kijelentések sorozata nélkül az életünkben mi nagyon gyengék vagyunk.

Emlékszem, hogy egyszer hallgattam valakit a rádióban, aki nagyon felkészült volt. És miközben beszélt, arra gondoltam: ez az ember nem látott, csak tanulmányozott. Nem látta meg azokat a dolgokat, amikről beszélt. Ahhoz, hogy meglássam, mi a gyülekezet, először Krisztust kell megismernem, a gyülekezet Fejét; a másik pedig, hogy meglássam, én egy tag vagyok, egy tag pedig korlátozott. Korlátozott vagyok, és függök a többi tag működésétől. Nem én vagyok a fej. Az életnek rajtam keresztül kell áradnia mások felé, és ez frissességet, felüdülést hoz. Az ilyen helyen áldás van.

Azt láttam tehát, hogy amikor Isten elkezdett munkálkodni, és Ábrahám engedelmeskedett, a kijelentések folyamatosak lettek Ábrahám életében. Egész addig, míg végül Isten azt mondta: „Eltitkoljam-e Ábrahámotól, amit tenni akarok – Sodoma és Gomorra elpusztítását?” Ezek világi

események voltak, de kapcsolatosak voltak Ábrahámmal, mert Lót ott volt Sodomában. Egészen rendkívüli dolgokról volt szó, és Isten azt mondta: „Eltitkoljam-e Ábrahámtól, amit tenni akarok?” Tehát, testvérek semmi több nem szükséges, csak hogy engedelmeskedjünk, hogy hallgassunk az Úrra. Ez sokszor nagyon nehéz, mert nekünk megvannak a saját elképzeléseink. Nem szeretünk például figyelmeztetni valakit: testvér, tévedsz. Nem szeretjük ezt, inkább nyelünk egyet, és megyünk tovább, de nem szeretünk olyasmit kimondani, ami segíthet valakinek. Most, mikor úton voltunk, mondtam valakinek, hogy Napóleon győzelmének a titka a támadás volt. Mi inkább megvárjuk, hogy valaki arcul üssön, mint hogy azt mondjuk: testvér, nem jó dolog az, amit teszel. Félelemmel és rettegéssel – vagy ahogy a Péter levelében van: szelídséggel és félelemmel. Nekünk azt kell tennünk, amit az Úr mond. Lehet, hogy nehéz körülmények között élünk, és úgy gondoljuk: „Tűrnöm kell, el kell viselnem ezeket a nehézségeket”. De nem tudunk az Úrhoz menni: „Uram, mit mondasz Te?” Pedig, ha az Úr szólna hozzánk, akkor áldásban lenne részünk. Az Úr megáldana.

És azután folyamatosan voltak olyan helyzetek Ábrahám életében, amikor Isten közbelépett. De valahányszor tett egy lépést előre, és engedelmeskedett az Úrnak, az Úr megáldotta őt. Gondoljunk csak arra, amikor elvált Lóttól, és megmondta neki azt, amit az 1Mózes 13-ban olvasunk, onnantól kezdve az élete egyenes vonalban haladt előre. Ábrahám valóban engedelmeskedett az Úrnak, és Isten megáldotta őt. Attól kezdve az élete gyors léptekben haladt előre.

Mi egy egész életen át egy helyben járhatunk, és nem látjuk, hogy valójában nem hallgatunk az Úrra, és nem tesszük azt, amit tennünk kellene. Emiatt pedig semmilyen kijelentést nem kapunk Tőle. Tudjátok, az Ószövetségben ott voltak a próféták, és az Úr szólt hozzájuk, és megkérdezte: mit látsz? Mit látsz Jeremiás? És akkor ő elmondta, amit látott.

Utazásunk során találkoztam egy testvérrel, aki látva a kereszténység mostani helyzetét, egy kicsit el volt csüggedve az események miatt. Vagy talán a mellettünk lévő testvérek miatt vagyunk elcsüggedve. Megkérdeztem ezt a testvért: Gondolod, hogy Isten kezéből kicsúszott a helyzet felügyelete? Nem! Pál a börtönből írt Timótheusnak, és sok valós dolgot ír le, ami akkor történt, például a 2Timótheus 3-ban. Ott valóban nehéz, súlyos dolgokat láthatunk. De Pál a következőket mondta Timótheusnak: „Te pedig láttad az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet”. Láttad, én hogyan járok, én hogyan élek.

Tehát Isten nem veszítette el a kontrollt a dolgok felett. És azon munkálkodik, hogy látható legyen ez az egész világot érintő esemény, mikor Isten fiai megjelennek. „Isten fiai” Istennek azok a gyermekei, akik eljutottak a felnőttkorra. Istent nem csügged el, mint ahogyan mi el tudunk csüggedni. Hanem Ő vár, ahogy a 2Korinthus 3-ban olvassuk, hogy hátha valakinek a szeméről lehull a lepel, és látni kezd. Nem kell sem jobbra sem balra néznünk, hanem azt kell tennünk, amit az Úr is tesz. Ne bátortalanodjunk el amiatt, amit magunk körül látunk. Bennünk megvan ez a hajlam, hogy az emberekre nézzünk, és elcsüggedjünk. Lehet, hogy pillanatnyilag egy testvér elbátortalanodik, de ez nem jelenti azt, hogy így is marad.

Mikor megyek a városba, a forgalomban egyes helyeken nagyon sokat kell várni, míg valaki kienged. Miután valaki kienged, elhatározom, hogy hasonló helyzetben én elsőbbséget fogok adni másoknak. Nem úgy járok el, ahogy ők jártak el velem, hanem mindenkit kiengedek, akit lehet. Ezt jelenti, hogy meglássam, hogy nekem mit kell tennem. Ha mások megterhelve, elkeseredetten, szomorúan jönnek az alkalomra, nekem úgy kell jönnöm, hogy életet hozzak. Én más akarok lenni. Nem akarok ilyen lenni. Nem az összejövetelem akarok felüdülést nyerni. Én az alkalom előtt akarok

felfrissült lenni, mert az alkalom után mindenki felfrissül, de én az alkalom kezdete előtt már ilyen akarok lenni.

Felolvasok néhány igeverset, és mondjátok meg, hogy ezekben az igeversekben találjátok-e nyomát az elcsüggedésnek. Nagyon nehéz időszak volt ez, amelyben Pál élt. Börtönben volt, és ezt a levelet írta Timótheusnak, 2Timótheus 3,10-17: „Te pedig követted az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet, üldöztetéseimet, szenvedéseimet, amelyek rajtam estek Antióchiában, Ikóniumban, Lisztrában: minémű üldöztetéseket szenvedtem! De mindezekből megszabadított engem az Úr. De mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak. A gonosz emberek pedig és az ámitók növekednek a rosszaságban, eltévelyítvén és eltévelyedvén. De te maradj meg azokban, amiket tanultál és amik reád bízottak, tudván, kitől tanultad. És hogy gyermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölccsé tehetnek az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által. A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészült.” 4,1-8: „Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában, hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással. Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert vizket a fülük. És az igazságtól elfordítják az ő fülüket, de a mesékhez odafordulnak. De te józan légy mindenekben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró, nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.”

Találtok ezekben a szavakban csüggedést, elbátortalanodást? Nem! Pál jobban látott mindent, mint mi mindnyájan. Láta azokat a körülményeket, amik akkor voltak. És mégis, elmondta azokat a dolgokat is, de azt mondja, a 4,17-18-ban: „de az Úr mellettem állott, és megerősített engem, hogy teljesen bevégezzem az igehirdetést, és hallják meg azt az összes pogányok, és megszabadultam az orozlán szájából. És megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől, és megtart az ő mennyei királyságára, akinek dicsőség örökkön örökké! Ámen.” Tehát, tudod, milyen üldözést szenvedtem, mégis az Úr megszabadított mindenből. Ez nem kérdés azok számára, akik követik az Urat. Van bátorítás. És a mi szívünkben meg kell születessen ez a vágy, hogy fenntartások nélkül kövessük az Urat, hogy átadjuk magunkat Neki, hogy Ő tudjon munkálkodni. Mert másképp mi is elcsüggedünk, látva azt, ami történik körülöttünk.

Tehát ez a feltétele annak, hogy kijelentést kapjunk az Úrtól: kövessük Őt, engedelmeskedjünk Neki. És akkor, még ha nehéz helyzetek jönnek is, Ő ott lesz mellettünk. Láttátok, mi történt Lóttal. Neki nem volt kijelentése. Nagyon sokat veszített. Az angyalok egész éjjel nem tudták kihozni a házból, csak mikor már hajnalodott. Alig tudták rákényszeríteni, hogy kijöjjön a házból. Ennek tanulságnak kell lennie a mi számunkra. Imádkozzunk őszintén az Úrhoz: „Uram, nem szeretném, hogy a szívem dolgokhoz kötődjön. Nem akarom, hogy bármihez kötődjön a Te személyeden kívül.” És ha így járunk el, meglátjuk, hogy az Úr megáld. Jönni fognak a kijelentések, és olyanok leszünk, ahogy Sámuelről mondták: a látó. Mi is, mikor látunk, látók vagyunk. De ha nem látunk, összezavarodunk, tévelygünk. Az Úr munkálkodjon a szívünkben, hogy azok legyünk, akik teljes szívvel követik Őt. Ámen.